

„Службени гласник РС“, бр. 110/2017

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ЈОКСИМОВИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 37929/10)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

7. новембар 2017. године

Ова пресуда је правоснажна, али може бити предмет редакцијске измене.

У предмету Јоксимовић против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Одбора у саставу:

Pere Pastor Vilanova, *председник,*

Branko Lubarda,

Georgios A. Serghides, *судије,*

и Fatoş Ağacı, *заменик секретара Одељења,*

После већања на затвореној седници дана 10. октобра 2017. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 37929/10) против Србије коју је Суду поднео, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”), српски држављанин, господин Зоран Јоксимовић (у даљем тексту: „подносилац представке”), 1. јула 2010. године.
2. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада”) првобитно је заступао њен бивши заступник, госпођа В.Родић, коју је касније заменио садашњи заступник, госпођа Н. Плавшић.
3. Притужба на дужину поступка прослеђена је Влади 23. октобра 2014. године, а преостали део представке проглашен је недопуштеним према Правилу 54 став 3. Пословника Суда.
4. Влада је ставила примедбу на разматрање представке од стране Одбора. Пошто је размотрио примедбу Владе, Суд је одбацује.

ЧИЊЕНИЦЕ

ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке рођен је 1957. године, а живи у Београду.
6. Подносилац представке је 15. јуна 2004. године повређен у саобраћајној несрећи. Он је претрпео озбиљне повреде. Истрага ове несреће покренута је у новембру 2004. године, а завршена је у мају 2005. године, без покретања кривичног поступка.
7. Подносилац представке је 10. јуна 2005. године поднео парничну тужбу за накнаду нематеријалне штете Другом општинском суду у Београду против Градског саобраћајног предузећа Београд.
8. Други општински суд је 27. децембра 2007. године пресудио у корист подносиоца представке. Окружни суд је 3. јула 2008. године укинуо ту одлуку и вратио предмет на прву истанцу.
9. Други општински суд је 23. октобра 2009. године донео делимичну пресуду на коју се подносилац представке жалио 7. децембра 2009. године, а тужени 10. децембра 2009. године.
10. Апелациони суд у Београду је 30. септембра 2010. године укинуо ту одлуку и вратио предмет првостепеном суду на поновно суђење.
11. У међувремену, подносилац представке је 22. децембра 2009. године поднео уставну жалбу Уставном суду према члану 32. Устава (одредба која одговара члану 6. Конвенције) због целокупне правичности домаћег поступка и његовог трајања. Одлука Уставног суда донета је 4. новембра 2010. године. Није утврђена ниједна повреда у вези са притужбама подносиоца представке.

12. Због тога што је подносилац представке променио вредност спора, првостепени суд је 31. октобра 2010. године пресудио да он нема даљу надлежност да разматра притужбу подносиоца представке. Предмет је затим прослеђен Вишем суду у Београду.

13. Виши суд је 20. јуна 2013. године донео делимичну пресуду на коју су се подносилац представке и тужени жалили Апелационом суду у Београду.

14. Апелациони суд је 6. јуна 2014. године делимично укинуо спорну пресуду.

15. Изгледа да је предмет још у току пред Вишим судом.

16. Осим тога, подносилац представке је 28. октобра 2014. године доставио нови поднесак Уставном суду у вези са, између осталог, дужином трајања спорног поступка. Из чињеница предмета изгледа да Уставни суд још није одговорио.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТАВ 1. КОНВЕНЦИЈЕ

17. Подносилац представке притуживао се да је дужина поступка била неспојива са захтевом „разумног рока”, из члана 6. став 1. Конвенције, који у релевантном делу гласи како следи:

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на ... расправу у разумном року пред ... судом, ...”

A. Допуштеност

18. Влада је изнела да подносилац представке није правилно исцрпео домаће правне лекове. Она је тврдила да је уставна жалба, у начелу, делотворан правни лек, али да је подносилац представке није правилно употребио. Посебно, подносилац представке није образложио своје захтеве.

19. Подносилац представке је ово оспорио и остао је при томе да се Уставном суду жалио на правилан начин.

20. Као што је Суд већ утврдио, правило исцрпености домаћих правних лекова према члану 35. став 1. Конвенције захтева да притужбе које му се касније намеравају поднети, треба упутити одговарајућем домаћем органу, бар прећутно и у складу са формалним захтевима и роковима утврђеним домаћим правом, и даље, да треба употребити свако процесно средство које би могло спречити повреду Конвенције (види *Вучковић и други против Србије* (прелиминарна примедба) [BB], број 17153/11 и још 29 других, став 72, 25. март 2014. године). У овом предмету, подносилац представке се у уставној жалби ослонио на члан 32. Устава који одговара члану 6. Конвенције и притуживао се због оцене доказа и дужине трајања спорног поступка.

21. По мишљењу Суда, тиме је подносилац представке дао домаћим органима прилику да правилно размотре његове притужбе, прилику која се у начелу даје Високим странама

уговорницама чланом 35. став 1. Конвенције (види *Муришић против Хрватске* [ВВ], број 7334/13, став 72, ЕЦХР 2016).

22. Суд стога налази да је подносилац представке правилно исцрпео домаћа правна средства. Прелиминарна примедба Владе се стога мора одбити.

23. Суд констатује да притужба подносиоца представке није очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3 (а) Конвенције. Он даље констатује да она није ни недопуштена по неком другом основу. Према томе, она се мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност

24. Подносилац представке је поново потврдио своје притужбе.

25. Влада је поновила да није било повреде члана 6. Конвенције пошто није било периода неактивности судова, а чак и да их је било, они се могу само приписати подносиоцу. У сваком случају, целокупна дужина није се чинила прекомерном.

26. Суд понавља да се оправданост дужине поступка мора ценити у светлу околности предмета и позивањем на следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносиоца представке и односних органа и важност предмета спора за подносиоца представке (види, међу многим другим ауторитетима, *Frydlender против Француске* [ВВ], број 30979/96, став 43, ЕЦХР 2000-VII).

27. Иако је тачно да поступак у овом предмету није трајао предуго до 2010. године, када је подносилац представке изјавио своју уставну жалбу, Суд примећује да је спорни поступак још у току пред домаћим органима. Поступак у предметном случају стога траје дванаест година на два нивоа судске надлежности, што је неспојиво са захтевима утврђеним у члану 6. Конвенције.

28. Суд је често налазио повреде члана 6. став 1. Конвенције у предметима који покрећу питања слична питању у овом предмету (види *Frydlender*, цитирана у горњем тексту).

29. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није истакла ниједну чињеницу, нити убедљив аргумент који би могли да га убеди да донесе другачији закључак у овом предмету. С обзиром на своју судску праксу по овом питању, Суд сматра да је у овом предмету дужина поступка била прекомерна и да није испунила захтев „разумног рока”.

30. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1.

II. ПРИМЕНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

31. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.”

А. Штета

32. Подносилац представке тражио је 235.000 евра (EUR) за материјалну штету и ЕУР 73.000 за нематеријалну штету.

33. Влада је оспорила ове захтеве.

34. Суд не види никакву узрочну везу између утврђене повреде и наводне материјалне штете. Он према томе одбацује овај захтев. С друге стране, он подносиоцу представке досуђује EUR 3.600 на име нематеријалне штете.

Б. Трошкови

35. Подносилац представке је поднео општи захтев у вези са трошковима насталим пред Судом и оставио Суду да одлучи о тачном износу.

36. Влада није изнела мишљење по овом питању.

37. На основу докумената које поседује и своје судске праксе, Суд сматра да је оправдано да досуди подносиоцу представке, кога није заступао адвокат, суму од EUR 100,00 у овом делу.

В. Затезна камата

38. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* притужбу на дужину парничног поступка допуштеном;

2. *Утврђује* да је дошло до повреда члана 6. став 1. Конвенције;

3. *Утврђује*

(а) да Тужена држава треба да плати подносиоцу представке, у року од три месеца, следеће износе, који ће се претворити у валуту Тужене државе по курсу важећем на дан исплате:

(i) EUR 3.600,00 (три хиљаде шест стотина евра), плус порез који се може наплатити, на име накнаде нематеријалне штете;

(ii) EUR 100 (једна стотина евра), заједно са порезом који се може наплатити подносиоцу представке, на име трошкова;

(б) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена;

4. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 7. новембра 2017. године, у складу са правилом 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Fatoş Aracı

Заменик секретара

Pere Pastor Vilanova

Председник